

Jaunās Latvijas valsts pamati

I.sadaļa Par jauno sabiedrisko iekārtu – Tautismu

AKSIOMA: LATVIJA IR PAŠNOTEIKTA, PATSTĀVĪGA UN NEATKARĪGA LATVIEŠU BRĪVVALSTS, KURAS AUGSTĀKAIS VARAS NESĒJS IR TAUTA

Ir pagājuši vairāk kā divi gadu desmiti kopš it kā atgūvām valsti pēc formas, kurā vajadzēja ielikt jaunu saturu, uzbūvēt tādu sabiedrisko iekārtu, kurā visa tauta būtu laimīga, veselīga, dzīvotu labklājībā vai vismaz pārticībā, ja ne greznībā. Ko mēs darījām? Atbilde ļoti vienkārša – veidojām Latviju par demokrātisku valsti. Ko mēs ieguvām – demokrātisku Latviju. Dzīvojam taču demokrātiskā Latvijā. Demokrātija nav mīts kā komunisms, ar kuru dzīvojām sociālisma un attīstītā sociālisma sabiedriskā iekārtā, demokrātija - tā ir šodiena. Bet izskan daudzas neapmierināto balsis – tas un šis neapmierina: bezdarbs, smieklīgas pensijas, no kurām amorāli ņem pat nodokļus, korumpēta valdība un ierēdniecība, Saeimas deputāti vāji prot reizrēķinu un neprot latviski runāt, kur nu vēl domāt latviski, briesmīgs nodokļu slogs („valsts un patvaldību rekets”), algas zem cilvēka cienīgas eksistences, cilvēkus izliek no dzīvokļiem, nepamatoti sadomāti tarifi, banku patvaļa un cilvēku parādu jūgs bankām (parādu verdzība), cilvēkdrošība un ārstniecība pārvērsta par nesamaksājamu pakalpojumu utt. Uzskaitījumam vajadzētu vairākas lappuses, bet tas viss no vienas – tautas puses. Bet medaļai ir arī otra puse –oligarhu-korpokrātu puse– tie ir privātie helikopteri, privātās bankas, villas Floridā, savi sporta klubi, savas politiskās partijas-politbrigādes, privātās apsardzes un izspiedzes paramilitāras vienības, savas TV un Radio stacijas, savi laikraksti un žurnāli, savi sulaiņi pareizās vietās Briselē un Rīgā, utt., atkal vajadzētu lappuses, lai aprakstītu viņu gūtos labumus.

Kā to visu kopā sauc? To sauc par **demokrātiju**, kurā katrs var būt gan bomzis, gan miljonārs, zombēts biorobots un brīvdomātājs - brīva „izvēle”. Uz politiskās skatuves koŗ dzied vairata, bet diriģenti sēž ložā. Šobrīd Latvija ir tipiska demokrātiska Eiropas Savienības pavalsts pēc visiem zemajiem „rietumu” civilizācijas standartiem, tieši tāpat kā savā laikā Latvijas PSR bija izaugusi no sociālistiskas pavalsts par attīstītā sociālisma pavalsti.

Mani tas neapmierina un zinu, ka daudzus tas neapmierina. **Mūs**, pirmkārt, **neapmierina esošā sabiedriskā iekārta**, otrkārt, **publiskās varas sadalījums**, treškārt - esošā **valsts ideoloģija**. Mūs neapmierina anti-konstitucionālais stāvoklis valstī, kad suverēnā vara nepieder tautai.

Ko likt vietā? Mums ir ko likt vietā, un mēs veidosim jaunu sabiedrisko iekārtu Latvijā, lai tā būtu par paraugu citām tautām. Mēs gribam dzīvot kā līdzīgs līdzīgos ar visām Eiropas tautām.

Jauno sabiedrisko iekārtu sauksim par **TAUTISMU, kurā svešzemju izredzēto un „pie Galda pielaisto” vietā valda tautvaldība**. Vēsturē mēs zinām primitīvo

cilšu iekārtu, antīko vergturu iekārtu ar verdzību, feodālismu ar feodiem un dzimtcilvēkiem, klerikālismu ar krustnešiem un inkvizīciju, kapitālismu ar buržuāziju un „lumpeņiem” (proletariātu), sociālismu ar padomju vergiem un komunistu partokrātiju, globālismu jeb dēmonkrātiju ar „moderno verdzību” un oligarhiem: augļotājiem, banksteriem, globāliem pārvaldniekiem (kopumā viņus varam nosaukt par **Pasauli Pārvaldošo Eliti**), un zinām arī kādreiz eksistējušo augsti attīstīto „**Zelta laikmetu**” ar **tautvaldību**. Varam vēl izdalīt atsevišķus sabiedrisko iekārtu paveidus, turklāt jau nosauktie veidi nebūt nav rindojami tādā secībā, kā uzrakstīts, jo dažādās zemēs sabiedriskās iekārtas ir bijušas dažādas, turklāt dažas tautas vispār vairākas iekārtas nav pārdzīvojušas. Arī šobrīd pasaulē ir ļoti dažādas sabiedriskās iekārtas. Tautisms nebūt nav vienkārši atgriešanās latviešu mītiskajā idealizētā, nacionālā romantisma pagātnē, tā ir tautas pašnoteikšanās mūsdienu piramidāli-hierarhiskā globālā prediktora pārvaldītā pasaulē. Latviski tas būtu – dažādas pakāpes kaklakungu pārvaldītā pasaulē, kurā mums atvēlēta vergu loma.

Daudzi materiālisti - ekonomisti jēdzienam *sabiedriskā iekārta* liek vienlīdzības zīmi ar *politiski ekonomisko sistēmu*, kuru veido ražošanas, saražotā sadalījuma un īpašuma attiecības starp pilsoņiem un valsti, vai arī tās vismaz liek sabiedriskās iekārtas pamatā. Domāju, ka tā ir līdzīga pieeja marksistu sabiedriski ekonomisko formāciju skaidrojumam par ražošanas veida, ražošanas spēku (ražotājspēku), ražošanas attiecību Pasauli dzenošo lomu.

Katru sabiedrisko iekārtu raksturo jeb faktiski tā sastāv no **sabiedriskās darbības** un **sabiedriskām attiecībām cilvēku starpā**, starp cilvēkiem un no viņiem atsvešināto valsts varu, darbības un attiecībām starp cilvēkiem un dabu, no uzvedības un attiecībām starp cilvēkiem un Dievu. Darboņi jeb Attiecību nesēji - subjekti šajā sistēmā būs trīs: **Cilvēki - Daba - Dievs**, bet kā atsevišķs fenomens ir jāizdala **Valsts vara un tās nesēji** (likumus ražojošie varturi un likumus un pavēles realizējošie varneši), dažkārt tautā saka vienkārši – **Valsts**. Protams, tas nav precīzi, bet vienkāršības labad to izmantosim. *Problēma ir tā, ka valsts varas nesēji no Sabiedriskā līguma apkalpojoša personāla ir pārvērtušies par patstāvīgu subjektu, kurš līdzinās pūķim, kuram nepārtraukti jāziedo cilvēku labklājība, veselība, ģimenes dzīve un sapņu piepildījums. Valsts vara kļuvusi par apspiešanas mehānismu. Līdzību varam atrast jūdaismā, tā būtu situācija, it kā leviti būtu ieņēmuši kohaimu (kaganu) vietu, bet tieši tas ir noticis mūsdienu sabiedrībā, turklāt kohaimu vietā būtu jābūt tautai, bet jūdaismā tā ir neiespējama lieta, tikpat neiespējama tā liekas mūsu sabiedrībā, bet tas absurds ir noticis. Tāds absurds var notikt tikai Anti-Pasaulē, it kā Zeme ietu nevis Saules ceļu, bet pa Tumsas un Miglas apņemtu grāvi, kur cilvēks pazaudējis cilvēku un neredz izeju, bet tikai mīcās mūklājā.*

Sabiedriskās iekārtas **TAUTISMA, tāpat kā jebkuras citas sabiedriskās iekārtas, veidojošās attiecības** varam iedalīt vairākās lielās grupās: **kultūras, sociāli-ekonomiskās un ģeogrāfiskās**. Citi pētnieki šīs attiecības iedala: ekonomiskās, sociālās, garīgi-kulturālās un politiskās, bet manuprāt tās neaptver visu attiecību spektru, turklāt šīs attiecības savstarpēji klājas un faktiski atrodas hierarhiskā

pakļautībā, t.i., izriet no augstāk stāvošās. Skatot Tautismu, ir ārkārtīgi svarīgi ņemt vērā to, ka **Tautisms nav no augšas radīta, bet ir pašorganizējoša sabiedrības sistēma, kura organizējas „iz apakšas” – no tautas, bet vienkārši pašreizējās dēmonkrātijas apstākļos tai ir grūti realizēties.** Ja tā neorganizējas, tātad tautā vēl nav brīvības gribas, tā ir vergu pūlis.

Tautismā ārkārtīgi svarīgu vietu ieņem pirmā lielā attiecību grupa, kuru nosaucu par **Kultūras attiecībām**, jo tieši kultūra cilvēku atdala no pārējās dzīvās pasaules kā domājošu un garīgu būtni. Pirmkārt, tās ir **cilvēka un Dieva attiecības**. Feodālismā un dzimtbūšanā, liberālismā un demokrātijā, neoliberalismā un dēmonkrātijā šīs attiecības aizstāj ar kādu no vergu reliģijām. Tajās cilvēka ticība ir vērsta uz kādu dievišķotu personu (piemēram, priesteris – Jēšua, karavadonis – Muhameds, domātājs – Buda (Siddhārtha Gautama), priesteris – Zaratuštra utt.), bet pašu reliģiju jau izmanto kā kādas tautas iekarošanas metodi vai metodi turēšanai garīgā paklausībā un fiziskā kalpībā. Otrkārt, tās aptver **garīgās un dvēseliskās attiecības** starp pašiem cilvēkiem, starp cilvēkiem un Dievu. Šīs attiecības aptver **tiro prātu** un tautas egrogoru vienojošās un veidojošās attiecības, kā arī **tautas garu un tautas dvēseli**.

Otrā lielā attiecību grupa ir **Sociāli-ekonomiskās attiecības**. Pirmkārt, **sociālās attiecības** - starp cilvēkiem, paaudzēm, t.sk. bērniem un vecākiem, vecvecākiem jeb lielģimenes attiecības, dzimtas locekļiem un dzimtām, profesijām, starp demokrātijā un dēmonkrātijā radītām kārtām (korpokrātu, partokrātu, kompradoru -,valsts iztirgotāju” kārtu, pauperu-lumpeņu, „bomžu”, utt.), starp tautu un „biezo” grupējumiem (oligarhu, banksteru, gangsteru utt.), starp sociālām kopienām un starp etnogrūpām . Dēmonkrātijā sociālās attiecības ir reducētas uz vergu-vergturu, vergu „ražošanas” (skolas un duālā izglītība kā tāda), regulējamā bezdarba un pauperisma attiecībām. Pieminētās korpokrātu, kompradoru un citas kroplās kārtas tautismā nevar pastāvēt un nav iespējamās, jo tas ir pret tautisma esamības –ontoloģisko būtību, pret esamību kā tādu. Otrkārt, politiskās attiecības starp publisko varu (šajā gadījumā galvenokārt valsts varu) un tautu. Ja demokrātijā publiskā vara pieder vairātai un dažāda tipa oligarhiem, tad tautismā tā pieder un to veido TAUTA. Tautisma apstākļos valsts vara: politiskā un jebkura izpildvara pieder tieši tautai, bez jebkādam dekorācijām un starpniekiem-parazītiem. Tautismā valda tautvaldība. Treškārt: ekonomiskās attiecības, kuras aptver attiecības pret lietām, darbu, ražošanu un sadali. Dēmonkrātijā visa ražošana un ražošanas līdzekļi, finanses ir koncentrētas oligarhijas rokās, fašismā un sociālismā -valsts rokās, bet tautisma apstākļos valda patiesa **tautas saimniecība**. Ceturtkārt, kā specifiskas attiecības varam atsevišķi izdalīt **īpašuma attiecības**, kuras aptver garīgo un materiālo īpašumu. Dēmonkrātijas apstākļos valda tikai valsts varas kā subjekta un oligarhu īpašums, tautai pieder tikai personīgais īpašums (matu un zobu suka, čības, rokas pulkstenis, lai zinātu kad vergam jāierodas darbā un vēl dažas personīgās lietošanas mantiņas). Zeme, mājas, dzīvokļi, veikali, ražotnes pieder tikai tik ilgi, kamēr „īpašnieks” maksā vardarbīgos - parastos, dubultos un trīskāršos nodokļus. Demokrātijas/dēmonkrātijas apstākļos praktiski tautas privātpašums ir likvidēts, tā saucamais „svētais privātpašums” ir

tikai fikcija, jo tautai uz „savu” īpašumu, *de-facto* ir iedotas ļoti ierobežotas lietošanas tiesības. Tautismā eksistē īpašuma daudzveidība: personīgais, privātais, tautas kopīpašums un „svešais īpašums”, kuram tauta ir devusi piekrišanu lokālā, reģionālā vai valsts mēroga referenduma veidā (piemēram, NATO karabāze vai hamburgeru McDonalds vai Lukoil DUS). Dēmonkrātijā tautai kā kopīpašums nekas vairs nepieder, tas ir pārvērties par valsts varas kompradoru izsaimniekojamu, notirgojamu īpašumu. Valsts aparāts saimnieko ar tautas kopīpašumu kā ar savējo (piemēram, tautas kopīpašuma - valsts bankas „Citadele” vai „Hipotēku un zemes bankas” izpārdošana u.c. – piemēru simtiem). Tautas īpašuma notirgošana aizslepenām un bez slepenām durvīm ir vispārpieņemta un demokrātiska lieta, turklāt notirgošana vienmēr notiek, piesedzoties ar „vīģes lapu” – kādu mistisku ES vai SVF vai kādu citu pieprasījumu. Bet tā taču ir valsts nozagšana un tautas aplaupīšana!

Trešā lielā attiecību grupa ir **Ģeogrāfiskās attiecības**. Pirmkārt, tā ir **daba sevī**, jo cilvēks pats fizioloģiski ir dabas sastāvdaļa – cilvēks ir bioloģiska būtne un atrodas noteiktā bioloģiskās dzīves ritējuma posmā. Mēs varam tēlaini teikt – daba ir cilvēkā, bet šo, it kā elementāro attiecību sevī, pilnīgi ignorē demokrātijā. Piemēram, „pulksteņus” groza uz priekšu un atpakaļ, nepievēršot uzmanību tam, cik liela nozīme ir cilvēka diennakts bioloģiskam ritmam, vai netiek pievērsta uzmanība cilvēka gerontoloģiskām un demogrāfiskām atšķirībām. Otrkārt, cilvēks kā ģeogrāfiskās ainavas sastāvdaļa - cilvēki un sabiedrība kopumā veido vienu no ģeogrāfiskās ainavas struktūrām, cilvēka tīrais un materializētais prāts dabā arī veido atsevišķas ģeogrāfiskās ainavas struktūras, kuras esmu nosaucis par ģeogrāfiskās ainavas nostrukturūru un sociogēno strukturūru, tāpēc ģeogrāfiskā ainava eksistē kā polistrukturāls vienots veselums – temporāla (laikā) un telpiska ģeosistēma. Neoliberāļi, tieši tāpat kā komunisti, pilnīgi ignorē šo polistrukturālo veselumu, tādejādi graujot paši savu eksistences pamatu, jo neviena struktūra šajā ģeosistēmā nav prioritāra. Šo Dieva noteikumu neoliberalājiem ir grūti vispār aptvert, jo tas nav ne pārdodams, ne nopērkams, ne apķīlājams. Treškārt, tās ir cilvēku attiecības un attieksme pret ģeogrāfisko vidi (apkārtējo dabu). Šīs, atšķirībā no iepriekšējām, ir centriskas attiecības, kur cilvēks ir centrā un viss, kas ir ap viņu - gan dzīvā, gan nedzīvā daba, tehnogēnie elementi, ir cilvēka dzīves ģeogrāfiskā vide. Dažkārt lieto daudz šaurāku jēdzienu – ekoloģiskā vide, bet tā ir tikai ģeogrāfiskās vides sastāvdaļa un viena no tās specifikām. Vides ķīmiskā, bakterioloģiskā, pandēmiskā, akustiskā un vizuālā piesārņošana, nerēķināšanās un plēsonīgās izdarības pret vidi, HESu celšana ar aizsprostiem, AESu celtniecība ar ūdens rezervuāriem, utt. – tas viss ir raksturīgs dēmonkrātijai, kur valda alkatība un peļņa. Tautismā, kurā tauta saprot to, ka tā ir dabas sastāvdaļa, valda **cilvēka - dabas harmonijas** attiecības, t.i., saskaņas un samērīguma attiecības. Tautismā arī cilvēki pārveido un rada jaunu vidi, bet to dara līdzsvarojot savu dzīvi ar Dabu un ņemot vērā atgriezenisko saiti. Ceturtkārt, atsevišķi jāizdala attiecības pret dabas resursiem, kuri ir paša cilvēka šodienas un nākotnes eksistences pamats. *Neoliberāļu plēsonīgo attieksmi raksturo neliels, bet spilgts piemērs par jau pieminēto zāles pļaušanu: VIŅI liek iznīcināt ziedošas pļavas un ataugas iznīcināšanas dēļ. Puķes pļavā drīkst būt tikai 15 cm augstas, lai gan*

dažas patvaldības atļauj pat 20 cm augstām puķēm augt. Neaizmirsīsim, ka Latvijas dabiskās ģeogrāfiskās ainavas normāls stāvoklis ir MEŽS, tāpēc jebkura atauga ir Dievam svētīgs darbs. Nozāgēji koku –iestādi desmit un ļauj atvasēm augt.

Kad jūs visas šīs attiecības savienosiet vienā kopumā – vienā veselumā, tad jūs iegūsiet **sabiedriskās iekārtas struktūru**. Tas, kādas ir šīs attiecības jeb kuras no tām vispār tiek ignorētas, ir atkarīgs no sabiedriskās iekārtas. Demokrātijā un dēmonkrātijā sabiedriskās attiecības varmācīgi cenšas regulēt valsts vara. Sociāli-ekonomiskās attiecības viņiem izdodas sev vairāk vai mazāk pakļaut, regulēt, sankcionēt (atzīt-neatzīt par likumīgām), bet ar citām attiecībām ir grūtāk tik galā. Demokrātijā valsts varas iedarbība uz sabiedrisko iekārtu ārēji vienmēr ir skaisti iepakota un izskatās pat tiesiska, bet īstenībā saturs dažkārt ir prettautisks, pat prettiesisks, nerunājot nemaz par anti-konstitucionāliem likumiem. Tas notiek tāpēc, ka dēmonkrātijā normatīvos aktus pieņem kādas politbrigādes interesēs, kura to panāk manipulējot ar vairatu.

Tautisma apstākļos visas šīs sabiedriskās darbības un attiecības ir SPĒKĀ, tās darbojas - tikai tautisms nedod iespēju valstij kā publiskai varai uzkundzēties pār tautu. Tautismā tauta nevis atdod, nevis sadarbojas ar valsts varu (tā nav un nevar būt varas partnerība), bet izveido savu izpildvaru (skat. nākamo sadaļu „Valsts, Vara, Suverenitāte”). Tautas varas orgāni (Sapulce), var teikt, algo izpildvaru, nosaka viņiem samaksas izmērus un termiņus. Tauta, ņemot vērā savas vajadzības un iespējas, piešķir atalgojumu izpildvarai par izpilddarbu. Tauta šo izpildvaru iedod izpildinstitūcijām uz noteiktu laiku un tikpat viegli to atsauc, kad to rada kāda nepieciešamība vai neapmierinātība, vai kļūdišanās, vai finanšu trūkums. Pēdējos gados no neolibērālistu puses bieži tiek propagandēta un ieviesta dzīvē tautas vai sabiedrisko organizāciju partnerība ar valsts varu, tiek propagandēta sadarbošanās ar valsts varu – tā ir pēc būtības un metodoloģiski nepareiza kārtība (skat. nākamo sadaļu). Tautai ir jākomandē valsts vara, jākontrolē, jāveic pastāvīgs monitorings pār to, nevis jāsadarbojas, un kur nu vēl jāveido publiski - privātie karteļi (slavenie PPP – *Private- Public Partnership*). Valdība veic pārrunas ar arodbiedrībām –tas ir Absurda teātris un to spēlē nopietni aktieri ar nopietnām sejām. Tautismā, valsts mērogā, valsts loma (pozitīvā nozīmē), kā tautas valstij, pieaug sabiedrības dzīvē un saimnieciskā darbībā, bet tajā pašā laikā pieaug arī sabiedrisko organizāciju – pašpārvaldes loma, saglabājoties tautas izšķirošai un vadošai pozīcijai. Neolibērāļu sapnis ir pārņemt valsts funkcijas, izveidojot savus sindikātus, un pārvaldīt valstis un tautas, kā, piemēram, privātā Federālā Rezervju Sistēma ASV sagrābusi naudas emisiju un kontrolē un vada valsti, tautu, Pasauli. No vēstures zinām valsti sindikātu - Kijevas Rus. Latvijas neolibērāļi un kompradori valstī tautas izpildvaru vispār ir likvidējuši.

Sabiedrisko attiecību balsts – tikumība, paražas un tiesības (dabiskās, dabas, ieražu un valsts radītās „objektīvās” tiesības).

Sabiedrisko iekārtu raksturojošām sabiedriskām attiecībām ir savi balsti, avoti, cēloņi. Sabiedriskās attiecības balstās galvenokārt attieksmē un darbībā ar un pret

lietām un parādībām, kuras regulē **tikumība, paražas, tautas tiesības** (rakstītās un nerakstītās) **un valsts varas tiesības**. Katrai no tām ir savs darbības un attiecību regulējošs MĒRS jeb mēraukla, kura izpaužas normās: tikumiskās normas, paražu jeb konvencionālās normas, tautas tiesiskās normas un valsts tiesiskās normas. Trīs pirmās ir raksturīgas tautismam – tautvaldības apstākļos, bet pēdējās – valsts varas tiesības, ieradās līdz ar vikingu-līvu iebrukumu un krustnešu – hristiešu okupāciju – tātad tās mums atnesa iekarotāji.

Tiesības varam iedalīt divās lielās sadaļās: pirmā – **Tautas tiesības**, kuras aptver **dabiskās tiesības un brīvības**, kā arī **ieražu tiesības**, un otrā sadaļa – **valsts varas tiesības** (valsts tiesības, krimināltiesības, utt.). Pēdējās valsts ir nodefinējusi (izdevusi pati valsts) kā t.s. „objektīvās” jeb t.s. „pozitīvās” tiesības, tautai atstājot „subjektīvās tiesības” (dažādi lieto šo terminu). **Valsts varas tiesības ir pavēles, aizliegumi un tiesības sodīt**. Tās tiek definētas kā kaut kāds nepārvarams objektīvs šķērslis, tā, it kā tās būtu gandrīz vai Dieva dotas, un pasarg’ Dievs tās apstrīdēt, bet faktiski tās ir kāda grupējuma -valdoņa izstrādātas un tautai tiek uzspiestas (par valdonību nākošā sadaļā). Valsts varas tiesības faktiski ir valdoņa tiesības **pret un pār** indivīdu un tautu, protams, tajā situācijā, ja valsts vara nepieder tautai.

Neoliberālismā valda valsts varas tiesības, viss pārējais viņiem ir dekorācijas vai mānīcīgi relikti. Tautisms - tieši otrādi – balstās uz tikumību, paražām, tradīcijām, dabiskām tiesībām un ieražu tiesībām, kuru nosargāšanai faktiski jau arī valsts ir radīta. Tautismā valsts varas tiesības ir reducējamas uz tautas tiesībām, valsts varai atstājot tiesības pildīt tautas varas izpildpienākumus.

Tikumība latviešu tautai balstās tūkstošgadīgās tradīcijās un to atspoguļojums redzams paražās un dzīves ritumā (t.sk. laikrita jeb kalendārajos rituālos). Tikumība risina problēmas ne tikai starp labo un ļauno, gudrību un muļķību, mīlestību un naidu, līksmi un skumjām, godu un nodevību, čaklumu un slinkumu, draudzību un ienaidu, bet arī virza tautas labklājību un regulē labestības gaisotnē attiecības starp sabiedrības locekļiem un izpildvaru. Tikumībai ir arī savs mērs un tas izpaužas tikumiskās normās, kuras tauta ir izstrādājusi gadu simtus un tūkstošus garā mūžā. Tikumiskās normas regulē visas sabiedrības dzīvi. Tās prasa no katra zināmu rīcību, vai arī pretēji – atturēšanos no tās. Tikumība, pirmkārt, ir – atbildība un pienākums. Demokrātijā un dēmonkrātijā tikumību saprot ļoti virspusēji un dažs demokrāts par ceļameitām un tikumības policiju tālāk neaizdomājas, ar tikumību saprotot ļoti šauru uzvedības aspektu. Tautismā tikumība veidojas – nāk no tautas divējādi: caur sirdsapziņu (ar to ir jāpiedzimst) un ar audzināšanu. Sirdsapziņu nevar nopirkt un nevar pārdot (tad tās nemaz nav bijis). Tikumiskās normas cilvēks pilda brīvprātīgi, ja nepilda vai greizi kaut ko izdara, tad cilvēks dzīvo sirdsapziņas pārmetumos, cilvēkam piemīt tāda pašnosodoša apziņas īpašība kā kauns. Tas arī ir tas lielākais soģis, turpretim demokrātijā – vardarbīgs sods. Labs piemērs demokrātiskai sabiedrībai ir nesenā mantas zādzība Maksimā 5 euro vērtībā un tam sekojošais iznīcinošais sods un milzu tiesvedība, bet miljoni tiltā „iemūrēto” euro dod iespēju nopirkt jaunu „politbrigādi”.

Baltu tautu un t.sk. latviešu tautas **Tikumības Kodekss (TK)** sastāv no deviņiem paštikumiem: 1) gudrība un atjautība, 2) čaklums-strādīgums-cītīgums-darba mīlestība jeb darba tikums, 3) daiļums, 4) līksmība, 5) labestība, 6) žēlsirdība un labdarība, 7) līdzjūtība-līdzcietība, 8) gods un pašcieņa, 9) drošsirdība un bezbailība, no deviņiem ļauztikumiem – 1) mīlestība un piedošana, 2) saderība jeb draudzība, 3) godīgums un vārda turēšana, 4) savstarpēja cieņa, 5) viesmīlība, 6) godbijība (pret vecākiem cilvēkiem, kā arī taisnīgākiem un gudrākiem cilvēkiem), 7) devība un savstarpējā palīdzība, 8) taisnīgums (līdzīgs līdzīgos), 9) labskanīgums jeb svešvārdā - reputācija (cilvēka, ģimenes, dzimtas novērtējums un uzskats par viņiem citu cilvēku apziņā,) un viena dievtikuma - būt DIEVBIJĪGAM – dzīvot pēc Dieva padoma, ievērot Dieva dotās laikrita svētes. Jāņem vērā, ka latvietis nav hristietis, viņš nebaidās no Dieva kā hristietis no Ješua un viņa radiem. Latvietis nav hristīgās baznīcas īpašums. Dievbijība nav balstīta uz bailēm un verdziskumu. Latvietim tā ir godbijība, tā ir dzīvošana pēc Dabas likumiem un Dieva padoma. Latvietis Dievu daudzina un godina.

Tikumība ir, pirmkārt, **Pienākums un atbildība**, bet tikai otrkārt - **Tiesības**, turpretim Likums ir pavēle, kuram seko sods par nepakļaušanos vai neizpildīšanu.

Paražas kā viens no Tautisma balstiem ir tūkstošgadīgo vērtību nospiedums tautas kopatmiņā. Tās nāk no tautas, ne no valsts. Tās ir izstrādājušās gadu tūkstošos, tautas kopdzīves laikā. Paražu normas nāk no audzināšanas, tās faktiski tiek mantotas no paaudzes uz paaudzi. Paražām nav spaidu rakstura kā valsts tiesībām, paražu normām nav valsts aizsardzības, tās it kā var pildīt un nepildīt, bet, jo garīgi attīstītāka un senāka tauta, jo stiprākas ir paražas. Paražas aizsargā pati sabiedrība. Daudzas paražas noteica kopsadzīves prasības, bet daudzas noteica dabas ģeogrāfiskā ainava un jaunradītā kultūras ģeogrāfiskā ainava. Pēdējās bieži vien diktēja gan ēšanas, gan ģērbšanās, gan uzvedības normas. Ārēji paražas varbūt izpaužas vai atgādina „objektīvās tiesības”, bet savā būtībā paražas ietvertā pavēle ir vēsturiska tikumiska norma. Paražas diktē ne tikai pieklājību, laipnību, t.i., ārējo uzvešanos sabiedrībā (piemēram, vai džemperī un kedās var apmeklēt teātra izrādi), bet arī starptautisko uzvešanos – līgumu slēgšanu, attiecības ar ārzemju ciemiņiem, pat iekarotājiem. Paražas un vēsturiskā tautas tikumība iet roku rokā, jo tikumība balstās paražās.

Dabiskās tiesības (lat. *ius naturale*) ir Dieva dotas tiesības. Šīs **tiesības** izriet no cilvēka **dabas, tās ir arī tikumiskās tiesības**. Tām nav nekāda sakara ar likumdošanu. Cilvēka un tautas Dabiskās tiesības ir: **tiesības uz dzīvību, brīvību, mājokli, īpašumu, tiesības pēc laimes, pretties varmācībai**, u.c., slavenās cilvēktiesības bāzējas uz dabisko tiesību principiem (vispārējās cilvēktiesības skatīsim atsevišķi). **Dabiskās tiesības sauc arī par neatņemamām tiesībām**. Dabiskās tiesības varam saukt arī par cilvēces „Zelta laikmeta” tiesībām. Ignorēt tās nozīmē iet pret Dieva gribu! Tās nav cilvēku, monarhu, (p)rezidentu, pārvaldnieku, tirgotāju dotās tiesības – tās ir valstīm un robežām pāri stāvošas tiesības. Dabisko tiesību ierobežojums ir vēršanās pret cilvēku kā Dieva radību. Šāda pretvēršanās sabiedrībā rada „karastāvokli”. Atkarībā no politiskā režīma, dabiskās tiesības var ievērot un var

neievērot. Demokrātiskās valstīs, izejot **no pūļa vairākuma varas** un preventīvās manipulācijas ar to, tās, protams, tiks ievērotas vai neievērotas, skatoties kā pūlis būs noorientēts no Saimnieka puses. Pūlim vajadzīgas autoritātes un elki, jo pūlis jau ir ļaužu masa bez savas domāšanas un nolaižas uz pūļa indivīda viszemākajiem instinktiem. Manipulatori jau arī tāpēc operē ar pūļa instinktiem. Šim pasākumam ir radīta vesela „*show business*” industrija.

No dabiskām tiesībām atsevišķi jāizdala - **Brīvības**. Tās tiek speciāli mikšētas (jauktas) ar Dieva dotām un Varas dotām. Tās pēc savas būtības ir dabiskas (Dieva dotas) tiesības. Apskatīsim galvenās no tām. **Pirmā Brīvība** ir, pirmkārt, **Brīvība pati par sevi**, bet tā nedod tiesības ekspluatēt – paverdzināt otru cilvēku un tautu. **Otrā Brīvība**, lai ar varbūt izklausās arī kā ierobežojums ir **vienlīdzība**, neatkarīgi no tautības, rases, profesijas – absolūti ne no kādiem sadomātiem ierobežojumiem. Dievs rada visus vienlīdzīgus, bet tikai ne vulgārā izpratnē, bet iespēju izpratnē. **Trešā brīvība ir sazināšanās (arī ciemošanās) brīvība** starp cilvēkiem un tautām (t.sk. modernā korespondences brīvība).

Atsevišķi no Brīvībām (kuras ietilpst arī Vispārējās Cilvēktiesībās, bet tās šajā sadaļā neapskatīsim) bieži vien izdala ekonomiskās, sociālās (skat. tālāk tekstā) un kultūras tiesības: uz brīvu darba izvēli, uz vienlīdzīgu samaksu par vienlīdzīgu darbu, tiesības apvienoties biedrībās, tiesības uz atpūtu – atvaļinājumu, tiesības uz cilvēka cienīgu dzīves līmeni, tiesības piedalīties kultūras dzīvē, tiesības baudīt dabu un mākslu, tiesības mācīties visu mūžu un baudīt zinātnes un tehnikas sasniegumus. Lai arī šādas tiesības tiek izdalītas, tās visas ir no valsts varas Regulējamās – **devās - porcijās** dodamās tiesības. **Sociālās tiesības** – Latvijas un ES dēmonkrātijā tās faktiski ir ubagu lūdzējtiesības, jo tās ir jāizlūdzas, par tām jācīnās ar valsts varu. **Kultūras tiesības** – demokrātijas neoliberalismā viss tiek pārvērsts un skatīts caur kapitāla prizmu, tāpēc jau nav kultūra, bet ir kultūrkapitāls un skatītāju masu kultūra jeb bezkultūra. Labs piemērs dēmonkrātiskai manipulācijai ir Latvijas konstitucionālās cilvēka pamattiesības. Latvijas Republikas Augstākā Padome, kuras deputāts es pats biju, 1991.g. 10.decembrī pieņēma Latvijas Republikas Konstitucionālo likumu: „Cilvēka un pilsoņa tiesības un pienākumi”, kura 41.pants noteica: „*Katra pienākums ir ievērot Latvijas Republikas likumus, cienīt latviešu tautas un Latvijā dzīvojošo nacionālo un etnisko grupu tradīcijas un paražas, kā arī respektēt citu personu nacionālo pašcieņu.*” Likums zaudēja spēku 1998. gada 06.novembrī. Tā vietā tika jaunradīta (15.10.1998) nodaļa Satversmē - VIII nodaļa. Cilvēka pamattiesības, kura stājās spēkā 06.11.1998. Atveriet un salīdziniet šos divus dokumentus: Augstākās Padomes deputāti nobalsoja, ka nepieciešams cienīt latviešu tautas tradīcijas un paražas, bet 1998.gadā Saeima, kā pērnās lapas vējā, izkaisīja vai ugunskurā sadedzināja latviešu tradīcijas un paražas, pat pelni nevienā urnā no tām nav saglabājušies. Un mēs vēl runājam par cilvēku pamattiesībām!? *Starp citu – viens kuriozs: „Vai ziniet, kurš parakstījis šo jauno 8. Nodaļu Satversmē? Neticēsiet...! Bet to 1998.gadā ir parakstījis J.Čakste kā Satversmes Sapulces prezidents un R.Ivanovs*

kā *Satversmes Sapulces sekretārs. Tātad vismaz šajā sadaļā (un ne tikai), Satversme ir Fikcija.*

Jāatzīmē, ka uz šo dabisko tiesību un brīvību bāzes, kā jau minēju augstāk, ir būvētas vispārējās cilvēktiesības, bet tās arī ir vairāk vai mazāk valsts varas kontrolētas un „iebāztas” likumos, bet likumi ir valsts aparāta pārvaldes instruments, tas nozīmē, ka cilvēks atkal ir „aiz borta”. Latvijas dēmonkrātijas apstākļos šīs dabiskās tiesības un brīvības praktiski tiek ignorētas, darbojas tikai fikcija, vienīgi, ja kāds izdara pašnāvību, tad – „Kā tā var!? - bez mūsu atļaujas un līdzdalības”. Toties mums ir demokrātiskas tiesības būt bezpajumtniekiem, dzīvot pusbadā un nosalt pavārtē.

Katrā ziņā, skatot tautismu, jāmin un jāatceras Dabiskais likums (lat.< *Lex naturalis*) - tas īsti nav likums kā mēs ikdienā saprotam jēdzienu Likums, bet tā ir cilvēces esamības norma, kura izriet no Mūžības likuma. Tas ir cilvēces eksistences likums, dzīvības nosargāšanas likums – tas ir augstākais cilvēcības likums. Dotais likums izpaužas tīrā prāta kustībā, tas izpaužas Patiesības izzināšanā. No šī Likuma izriet cilvēcības augstākā tikumības izpausme: darīt labo un izbēgt no ļaunā. Likums, tātad, šajā gadījumā nav jāsaprot kā neoliberālistu parlamenta pieņemts svešzemnieku *Likums*. Šis Dabiskais likums priekš neoliberāļiem dēmonkrātijā ir tukša skaņa: piem., skorpiona šūnas ieaudzē graudos - jā, tādā veidā labība turas pretī sausumam, bet cilvēkiem sākt augt kaktusu adatas. Visi ĢMO apdraud cilvēces eksistences nākotni, turklāt tie tika izstrādāti kā bioloģiskais ierocis, bet neoliberāļiem tie peļņu nes šodien. Eiropā pie varas esošiem neoliberāļiem iegribas bombardēt Lībiju - bombardē, vajag apšaut sīriešus – apšauj, vajag notriekt pasažieru lidmašīnu – notriec, vajag likvidēt dabisku Dieva dotu tautu latviešus - likvidē. Lūk, tāpēc vien jau mums ir vajadzīga tautvaldība, tikai tautisma sabiedriskās iekārtas apstākļos to visu varam novērst.

Dabas tiesības, kuras varam izteikt jēdzienā = sadzīvošana harmonijā ar Dabu, līdzsvarā ar dabu, cilvēka dzīve harmonijā ar ģeogrāfisko vidi un cilvēks kā ģeogrāfiskās ainavas sastāvdaļa. Šīs tiesības ir dziļi saistītas ar Dabisko likumu. Neaizmirsīsim, ka ģeogrāfiskā ainava ir cilvēka un dabas vides sinerģētiska sistēma, kurā cilvēks un daba nav vienkārši saskaitāmie, bet ir jauns veselums. Niecināt dabu - tas ir tas pats, kas mēģināt ieliet ūdeni saplēstā krūzē. Katra upes iztaisnošana, katra bezjēdzīgi nopļautā pļava, katrs nevajadzīgi nocirstais koks ir noziegums pret Dabu. Sociālismā un dēmonkrātijā (demokrātijas augstākā stadijā) cilvēkam un sabiedrībai ir radīta nihilistiska attieksme pret Dabu. Sociālismā sabiedrības pārākums pār Dabu bija politisks un ideoloģisks jautājums, jo, ja nepieciešams, pagriezīsim upes, lai netek uz ziemeļu Ledus okeānu, bet uz tuksnesi, izkausēsīm ledu ledājos, appludināsim Daugavas senleju, uzspriecināsim Staburagu. Ideoloģija bija tāda - sabiedrība komunistiskās partijas vadībā var visu. Dēmonkrātijā – „ mums eglīti ir nocirtis līdz pašai saknei viņš ...” – alkātība un peļņa pāri visiem dabas resursiem, ja vajag - Daugavu izraksim līdz Kaspijas jūrai, lai zelta teļa ganāmpulkus varētu vizināt. Fantastisks noziegums pret dabu ir likt pļaut zāli pļaušanas dēļ (ES un vietvaldības

regula). Latvietis kokam zaru nenolauza, ja nebija dziļa nepieciešamība, pļavu izplāva tik tālu, cik mājlopiem nepieciešams. Iegulieties ziedošā pļavā, kā tā reibina un smaržo, atgulieties uz sava mauriņa un sajūtīsiet kaltētas zāles smaržu, kura sajaukusies ar eļļu un izplūdes gāzu smaku no pļaujmašīnas. Dēmonkrātijā dabai vispār nav tiesību, daba ir peļņas resurss. **„Ošu gatves” jau nav - ir tikai vertikāla kokmateriālu rinda.** Dabas tiesību ievērošana ir viens no tautvaldības stūrakmeņiem. Tauta vienmēr pati ir apzinājusies, ka nevar cirst zaru, uz kura putns ligzdu vij. Tautismā ir jāatdzimst senaizmirstai praksei, kad cilvēks, saimniekojot, vienlaikus atradās dabiskās vitalitātes ciklā, jāatdzimst pašpietiekamai un ilgtspējīgai saimniekošanai. Mēs jau šobrīd vietumis redzam dabiskās ilgtspējīgās saimniekošanas (ieskaitot ekoloģisko un vides dizainu, kā arī ekoloģisko inženiertehnoloģiju) - permakultūras (*permanent culture/permanent agriculture*) veidošanos.

Par Tautas tiesībām es saucu arī Ieražu tiesības (tuvu tām stāv senās Zemstes tiesības). **Varturi parasti Ieražu un Valsts varas tiesības apvieno Publiskās tiesībās, tādejādi arī Ieražu tiesības tiek iespundētas mucā, ko sauc par varturu Likumdošanu.**

Tautas ieražu tiesības. Tās ir paražās, dažādās tradīcijās un dažādos vēsturiskos precedentos balstītas Ieražu tiesības. Lai arī Ieražu tiesības ir šo pieminēto oficiālo Publisko tiesību daļa, tās neoliberalisma apstākļos mūsdienā Latvijā praktiski likvidētas vai apgraizītas līdz minimumam. Tās dažviet vēl eksistē tikai kā tāda lokāla tradīcija. Mūsu uzdevums ir tās iedzīvināt mūsu ikdienas dzīvē.

Pie Tautas ieražu tiesībām, pirmkārt, ir jāmin **Dzimtas (t.sk. Ģimenes un Lielģimenes) ieražu tiesības** (apskatīsim dažas). Viena no svarīgākām Dzimtas tiesībām ir – dzīvot vienā Kopā, bet Lielģimenei vienā mājoklī, pie viena Pavarda, būt vienotai. Lielģimenei jābūt kā vienam veselumam, starp lielģimenes locekļiem tautismā aizliegts izvērst „skaldi un valdi” principu. Katrai Lielģimenei ir tiesības uz lielģimenei cienīgu mājokli. Dienvidu tautām Lielģimenes viengabalainība eksistē gan kā paraža, gan kā tautas ieraža un sociālās tiesības. Tautismā Lielģimene ir tautas pamats un tai ir tiesības būt vienotai, un visi iedalījumi bērnos, jauniešos, pensionāros ir pretdabiski mēģinājumi sagraut Lielģimeni un visu Dzimtu. Daudzās citās tautās Dzimtu-klanu tiesības ir vēl ļoti stipras un tās ir vienas no tautisma un tautvaldības balstiem. Komunisti, nacionālsociālisti un neoliberāļi ļoti centās un cenšas sagraut šīs Lielģimeņu un Dzimtu iekšējās dabiskās un sociālās attiecības.

Otrkārt, **Kopas ieražu tiesības** (Kopas tiesības) Tautismā – tās ir kopā sadzīvošanas tiesības katrā ciemsētā kā noteiktam sociumam. Katrai Kopai jau ir tiesības un pienākums izveidot savu Kopas pašvaldību un uzturēt savu Kopas Ieražu Tiesību Kodeksu. Kopa faktiski ir sabiedrības pašvaldības pamats. Kopā kādreiz risināja visus sadzīves uzdevumus, tā varēja vajāt noziedzniekus, sodīt vainīgos un atlīdzināt cietušajiem. Kopa varēja sastāvēt no radniecīgām Dzimtām - Dzimtkopa, bet varēja būt arī no neradnieciskām. Kopa arī galvoja par saviem cilvēkiem, kā arī bija atbildīga par savu cilvēku nodarījumiem citu Kopu ļaudīm (*par Kopu pārvaldi*

skat. nākošās sadaļās). Kopā noteikti ietilpa vairākas Dzimtas – caurmērā varam teikt, ka Kopā ietilpa deviņas Dzimtas, bet to galvenokārt regulēja Dzimtkopas/Kopas skaitliskais iz-mērs, ģeogrāfiskā vide, tradicionālā lauku dzīvotņu plānošanas struktūra un tautas filozofija (viensētnieciskuma vai sāgisma/kolektīvisma), kura reģionāli varēja būt ļoti atšķirīga. Piemēram, zvejnieku Kopas varēja dzīvot tikai zvejniekciemās, to diktēja gan saimnieciskā specifika, gan ģeogrāfiskā vide. Protams, tāda Kopas mēra standarta nebija. Mēs redzam, ka baltu tautām melnzemes stepē, tagadējās Ukrainas teritorijā, bija milzīgas Kopas, salīdzinot ar mūsu līdumnieku viensētu Kopu skrajciemām. Kopas zemes (teritorijas izpratnē), dažkārt sauca arī par Galiem. Kopu atjaunošana Latvijā ir viens no svarīgākajiem tautvaldības uzdevumiem. *Par latviešu ciemsētu apdzīvotības modeli skat. grāmatas – mācību līdzekļus augstskolām: V. Šteins „Apdzīvoto vietu ainavu ģeogrāfija” un „Lietišķā apdzīvoto vietu ainavu ģeogrāfija”.*

Treškārt, **Pagastu ieražu tiesības** – tās ir dažādas publiskās-ieražu tiesības, kuras darbojas Pagastā. Kopu zemes veido Pagastu, kurš apvienoja vairākas Kopas gan pēc dažādiem ģeogrāfiskiem, gan vēsturiskiem, gan sociāliem, gan kulturāliem kritērijiem. Ja Kopa nav tik izteikta administratīva vienība, tad Pagasts jau ir sava veida pamatakmens administratīvajā sistēmā, bet, kā augstāk rakstīju, tad daudzas lietas tiek izlemtas jau Kopas līmenī. Katram Pagastam ir pienākums izveidot savu Pagasta pašvaldību (tikai nejaukt ar šodienas Latvijas vietvaldībām/patvaldībām) un uzturēt savu Ieražu Tiesību Kodeksu un pašpārvaldi. Kādreiz Senlatvijas iekarotāji nodokļus uzlika tieši pagastiem. Tas tā arī saucās „pagasta nodoklis” un, ja kāds pagastā savu daļu nevarēja samaksāt, tad iekarotāju VID darbiniekam tas bija vienalga, jo jāmaksā bija pagastam kopumā. Ļoti svarīga tāpēc vienmēr visiem iekarotājiem ir bijusi Tautas skaitīšana un mantas (kustamās, nekustamās) deklarēšana, jo pēc skaitīšanas rezultātiem viņi uzlika nodokļus. Nodoklis balstās uz uzvarētāja un uzvarētā attiecībām. Brīvām tautām nav nodokļu un gruntsnomas (pašiem par savu zemi).

Ceturtkārt, **Novada ieražu tiesības** - tās ir dažādas publiskās-ieražu tiesības, kuras darbojas Novadā vai Pilsētā (miesti un mazpilsētas ietilpst Novados). Katram Novadam un Pilsētai pienākums ir izveidot savu Novada/Pilsētas pašvaldību (tikai atkal jāatzīmē - nejaukt ar šodienas Latvijas vietvaldībām/patvaldībām) un uzturēt savu Ieražu Tiesību Kodeksu un pašpārvaldi. Latvijas Novadi jau ir objektīvas ģeogrāfiskas telpiskas vienības, kuras apvieno pagastus, to pamatā ir etnogrāfiska (piemēram, prūši Pie- Balgā), valodas izloksne, kuršu, sēļu, zemju, latu, obru vēsturiska valsts – piemēram, Piemare, Bandava, Obrene (Abrene) vai arī kāds konkrēts vēsturiski-ģenētisks sociums (piemēram, Alšvanga/Alsunga). Novadiem parasti pamatā ir arī noteikta fiziogēogrāfiska telpiska vienība – tas var būt pauguraine, pacēlums, paugurvalnis, upes ieleja vai pat baseins vai tā daļa, ielaka, jūras krasta posms, augstienes mala, nolaidenums utt. (tuvāk skat. darbos „Latvijas Zemes un Novadi” un „Latvijas iedalījums Apvidos”).

Piektkārt, **Zemju ieražu tiesības** - tās ir publiskās-ieražu tiesības, kuras aptver katru Zemi atsevišķi, tās var atkārtoties citā zemē, bet var arī būt oriģinālas, tikai dotai Zemei – Kurzemei, Latgalei, Rīgavai, Sēlijai, Vidzemei, Zemgalei. Protams, katrai Zemei ir arī sava pašpārvalde (*skat. sadaļu par Tautvaldības Pašpārvaldi*). Šajās Zemēs var būt arī savas iekšējās autonomijas kā, piemēram, Maliena, Sēlava (Ziemeļsēlija) un tml.)

Seškārt, **Valsts** jeb Valsts mērogā (dažkārt sauc par Augštiesībām –Virstiesībām) **ieražu tiesības**. Tās ir publiskās-ieražu tiesības, kuras darbojas visas valsts mērogā.

Valsts varas tiesības – tās ir plašs tiesību spektrs, kuras tiesību zinātne sadala divās lielās daļās: publiskās un privātās jeb civiltiesībās. Publiskām tiesībām ir daudzi atzari –nozares: valsts tiesības, administratīvās, starptautiskās, finanšu, tirdzniecības, baznīcas jeb reliģiskās/ kanoniskās, kriminālās, procesuālās tiesības. Civiltiesības iedala četrās lielās daļās: ģimenes, mantojuma, lietu un saistību vai prasību tiesības.

Demokrātijās un dēmonkrātijās atsevišķi izdala **Pilsoņu tiesības**, kuras daudzējādā ziņā pārklājas ar vispārējām starptautiskām cilvēktiesībām un dabiskajām tiesībām: **politiskās, personīgās un civiltiesības** (jau iepriekš pieminētās). Demokrātijas apstākļos savas „**krimigēnās tiesības**” piesaka un plaši izmanto arī dažādi noziedznieku grupējumi, viņiem visiem ir demokrātiskās vēlēšanu tiesības vēlēt valsts varu (neatkarīgi no tā, kur viņi atpūšas). Valsts varas un krimigēno tiesību (sauktas arī gangsteru tiesības) sajaukumā rodas „mafijas tiesības”, gan „desmitās daļas” jeb „nodokļa tiesības”, gan „jumta tiesības” (tā ietver nodokli un arī pienākumu aizsargāt pret citām bandām), teritoriālā un profesionālā reketa un citas vardarbīgās tiesības, kā arī visiem labi zināmās „banksteru tiesības”. Eiropā mums tagad ir labi piemēri, kad visu valsts augstāko varu sagrābj kriminālnoziedznieki, hunta, vai kāds politekonomisks sindikāts, vai pat atsevišķa „brigāde”. Pastāv pat tādi jēdzieni kā „likumīgais zaglis”, „likumīgā prihvatizācija”, „likumīgais iepirkums”, „ārzemju eksperts”, „ārzemju intervents” (nevis investors) un tml.

Visas šīs Valsts varas radītās Tiesības un Pienākumi ir domātas kā varas tiesības pār cilvēkiem, kuras viņiem jāizpilda. No otras puses, tās ir arī it kā tiesības kaut ko prasīt no varas, bet parasti tā diemžēl ir tikai fikcija. **Visas šīs tiesības regulē nevis pati tauta, bet valsts, pat personīgās tiesības - sirdsapziņas, vārda brīvības, personas neaizskaramības, dzīvokļa neaizskaramības, utt. demokrātijā un dēmonkrātijā šīs tiesības ir tikai FIKCIJA.** Doto problēmu var atrisināt tikai Tautisma sabiedriskā iekārtā ar savu Tautvaldību un Tautas tiesību sistēmu.

Tiesību avoti

Tiesību avots šodienas dēmonkrātijā ir: vairata (kā pusē vairākums - tam taisnība), nauda (kam nauda - tam vara), fiziskais spēks (kam dūre - tam spēks), ieroči (kam pistole - tam taisnība), valsts vara (kam likuma sargi - tam taisnība), jo pats likums jau ir tikai teksts uz papīra, bet ir vajadzīgs kāds, kas liek to ievērot. Tie varētu būt galvenie dēmonkrātijas, kā arī demokrātijas tiesību avoti.

Dabisko tiesību pirmavots ir Dievs un Daba, ar mūžam pastāvošām tiesībām. Tās ir taisnas pēc savas dabas un mūžīgas. Mūsu uzdevums ir tās izprast, izprast Dieva gribu un likumsakarības Dabā un piemērot mūsdienās.

Ieražas kā ieražu tiesību avots. Tautas gars un prāts kā tiesību avots. Tās, protams, ir vecākais tiesību veids, ja neskaita dabiskās tiesības. Jo dziļākas to saknes, jo dziļāk tās iespiežas tautas apziņā un grūtāk maināmas. Piemēram, aplokšņu maksājums ārstam, protams, ir ieradums, tā nav vēsturiska ieraža, bet pateicības un korupcijas sajaukums. Ieražu tiesības var pastāvēt tikai vēsturiskā tautā un vēsturiski ilgi pastāvējušā sabiedrībā. Jaunradītā sociumā vai demosā nekādu ieražu nav un nevar būt. Starp citu, zvērināto tiesa (ieražu tiesa) jau nemaz nepārzina likumus, bet vairāk spriež no savu ieražu pamata, pēc sirdsapziņas un šodienas taisnīguma izjūtām. Tiesu prakse, varam teikt, precedentu prakse, arī ir sava veida ieražu tiesības, tāpēc jābūt ļoti uzmanīgiem ar jauniem precedentiem kā tas bija Kosovas atzīšanas gadījumā. Demokrātijā un Dēmonkrātijā sabiedrība kā sociālo tiesību avots ir pašapmāns -fikcija, jo tās ir viegli manipulējamas no valsts varas puses.

Sabiedriskais līgums kā tiesību avots - tās ir kopdzīves normas, zem kurām visi ir kādreiz „parakstījušies”. Sabiedrisko līgumu pamazām izspieda varturu likumi. Jauna Sabiedriskā līguma –Jaunas satversmes gadījumā ir jāizved šāda tautas „parakstīšanās”. Mūsu uzdevums ir izstrādāt šo jauno sabiedrisko līgumu – jaunu Tautas Satversmi –Sabiedrisko līgumu. Katras valsts Konstitūcija – Satversme ir kā spogulis sabiedriskai iekārtai.

Valsts (valsts aparāts - varturi un varneši) kā tiesību avots, Likums kā tiesību avots, kurš pamazām likvidē ieražu tiesības. **Varturi izdod Publiskās tiesības**, tai skaitā - **Valsts tiesības (administratīvās, procesuālās, kriminālās, finanšu, kanoniskās)** – tās visas ir valsts aparāta tiesības, pēc izcelsmes kontinentālās jeb romiešu tiesības, anglo-sakšu tiesības. Masoni pretendē, ka tās pēdējās ir viņu radītās tiesības. Visām šīm tiesībām ir viens avots – Valsts varas nesēji, kuri ir apkrāvušies ar pašizdomātiem Likumiem.. Tās ir VIŅU tiesības, nevis tautas tiesības. Valsts varas tiesības tautvaldības apstākļos ir jāpagriež „ar kājām uz leju” – to avots var būt tikai tauta.

Valdonis – valdnieks, diktators, karalis, prezidents, koalīcijas padome, partokrātu padome, korporātu/sindikāta padome, matrice - kā tiesību avots. Te maz ko komentēt: „Es tā nolēmu un tā tam būt ...”. Tāds tas avots – subjektīvs, var būt gudrs, var būt muļķīgs, nodevīgs, brutāls, žēlsirdīgs utt. Tautai nav nekādu tiesību, izņemot paklausīt... Tas ir pavalstnieku „bezvariantu variants”.

Viens no visbiežāk speciāli kultivētiem mītiem ir, ka ieražu tiesības piemīt mazattīstītām sabiedrībām, bet attīstītām sabiedrībām - Likumi. Ieražām, kuras rada paražas, ir tūkstošiem gadu izstrādāta filigrāna uzbūve, latviešiem tā, piemēram, atspoguļota Dainās, jehudiem Talmudā, un tām ir daudzreiz lielāks spēks kā pēc pasūtījuma sagudrotajiem Likumiem. Likumi parasti pārvalda jaunus mākslīgi radītus

dēmosus un sociumus, nevis senas tautas. Piemēram, Aļaskā saskrēja zelta meklētāji - kādas šim sociumam varēja būt ieražas - varbūt tāda, kā kāršu spēles zaudētājs ir jāatsauj? Protams, varam atrast arī labu piemēru – šodienas, eiropiskās izcelsmes, austrālieši ir sociums ar jaunām tautas ieražu tiesībām. Austrālijā saveda noziedzniekus, kuri sākumā izvērta genocīdu pret aborigēniem (80% aborigēnus iznīcināja, bet tasmāniešus izkāva visus). Bet kolonisti ar laiku spēja saorganizēties daudz tikumiskākā sociumā kā paši izsūtītāji un pirmie asiņainie kolonizatori.

Šodien pagriezta lietas būtību tā, ka paražas ir kaut kas novecojis, tā bija un ir speciāla politika, lai tautām izsistu saknes, lai iekarotāji ar saviem jaunajiem likumiem tās vieglāk varētu pārvaldīt.

Tautismā materiālai bagātībai nav pašvērtības un tas nav pašmērķis, tā kalpo tikai par pamatu tautas garīgai attīstībai. Demokrātijā un dēmonkrātijā sabiedrībā materiālā bagātība kalpo bagāto izpriecām un tie to vienkārši iznieko. Izpriecu industrija ir demokrātisks manipulācijas ierocis un prāta apdullināšanas ierocis. Domājoša tauta nav vajadzīga nevienai valdonībai - jo tumšāka tauta, jo vieglāk pārvaldāma. Starp citu, futbols Anglijā tika izgudrots speciāli – ar karaļa lēmumu to lika strādniekiem spēlēt otrdienu vakaros, lai novērstu no domām par smago dzīvi, tas bija veids kā viņus novērst no domāšanas, liekot vieniem truli skraidīt pēc bumbas, bet otriem skatīties, kā tie pirmie skraida (tikai lūdzu nejaukt ar fizisko kultūru jeb tautas „sportu”).

Tautisms kā jauna sabiedriskā iekārta klauvē pie šodienas durvīm, tas gaida nesavtīgus, pašreizējus jaunās iekārtas cēlājus, jo ne jau visi ir kļuvuši par deģenerātiem. Tautā pastāv veselais saprāts un prāts, kurš to iznesīs no demokrātijas un dēmonkrātijas dubļiem - tāpat kā kādreiz senči Daugavā nomazgāja uzspiesto hristietību, arī šodien - izpērsies kārtīgā pirtī un atbrīvosies no naudas smakas, iztaisnosies un izvedīs tautu uz Gaismas ceļa.

Dr. Valdis Šteins

Triju Zvaigžņu ordeņa komandieris

PS. Autors ir neatkarīgs zinātnieks un pētnieks un pauž savu zinātnisko viedokli akadēmiskās brīvības ietvaros un dotie priekšlikumi ir domāti kā akadēmiskas diskusijas piensums Latvijas un citu Pasaules valstu etnoloģijai, ģeogrāfijai, vēsturei, ģeopolitoloģijai, valstsmācībai, tiesību zinātnei un praksei.